

[Henning Rasmussen]

Det næste – helt uforståelige – er, at ministeren så bare siger, at så må konflikten jo løbe og lægerne frit tage deres betaling. Ja vel, de skal rette sig efter pris- og monopolloven, men der har ikke indtil nu været et eneste indgreb fra monopoltilsynets side i lægernes prisfastsættelse. Man har forlangt skiltning, men ikke indgreb i prisfastsættelsen. Det har der åbenbart ikke været basis for.

Hele befolkningen troede i april måned, da regeringen greb ind i lægernes overenskomst, at nu var det bestemt, at lægerne skulle arbejde efter den gældende overenskomst, indtil en ny var indgået, sådan som det er for alle andre, når folketinget griber ind i deres løn- og arbejdsforhold. Men sådan var det altså ikke. Loven er lavet sådan, at den kun gælder for dem, der accepterer den og arbejder efter den barberede overenskomst, og ikke for dem, der nægter at acceptere den og derfor ophører med at samarbejde med sygesikringen. De kan frit fastsætte deres honorarer.

Der er mange mennesker, der ikke kan forstå, at regeringen foreslår og gennemtvinger et indgreb, som man ikke bagefter med loven i hånden kan gennemføre i praksis, og som man heller ikke vil prøve på at gennemføre f.eks. ved en ændret lovtekst gående ud på, at lægerne skal arbejde efter den gamle overenskomsts regler, indtil en ny aftale er indgået. Det ville være logisk, om loven havde været sådan, men det er den ikke, og man ønsker den åbenbart heller ikke sådan.

Det bliver endnu sværere at forstå på baggrund af, at loven forbyder fysioterapeuterne, der har været uden overenskomst siden den 1. juli 1982, at forhøje deres priser før den 1. april 1987, medmindre de indgår en overenskomst og retter sig efter denne overenskomst.

Er der så grund til at tro, at der vil komme en hurtig afslutning på konflikten, hvis folketinget lader være med at gribe ind under en eller anden form? Det tror vi ikke. Vi har med stor bekymring i går hørt formændene for sygesikringens forhandlingsudvalg og for Praktiserende Lægers Organisation vurdere udsigterne til en snarlig løsning: det nås ikke inden jul, men engang i det nye år, hvis alt går vel.

Og-hvem siger, at det gør det? Meget tyder på, at størsteparten af de 12 pct. af lægerne,

der står uden for konflikten, vil slutte sig til den med virkning fra den 1. januar 1985. Jeg har forstået, at hvis de ikke gør det, må de også efter den 1. april 1985 arbejde efter den gamle overenskomsts regler, hvis konflikten løber videre. Deres indkomster vil derfor blive beskåret for hvert kvartal, der går.

Vi har også forstået, at en af de ting, der skaber store problemer i forholdet mellem sygesikringens forhandlingsudvalg og de praktiserende læger, er, at indenrigsministeren fastholder, at hun vil søge at få indført betaling for lægebesøg ved lovforslag i folketinget. De praktiserende lægers store flertal er imod, at der skal betales for lægebesøg. De mener ikke, der skal være penge imellem patient og læge, og de ønsker at få genindført og bevaret det system, vi har haft i årtier: gratis adgang til lægen. Det er derfor i dag afgørende nødvendigt, at et flertal i folketinget klart giver udtryk for, at de ikke ønsker nogen form for betaling indført i den hidtil betalingsfri sygesikring.

Vi har hørt indenrigsministerens forskellige former for forslag om, at patienter skal betale helt eller delvis for de ydelser, de modtager af det offentlige sundhedsvæsen. Jeg skal ikke gå forslagene, de fallerede forslag, igennem, for det, der i øjeblikket er truslen, er truslen om at indføre betaling for at gå til læge. Det er den trussel, der må manes i jorden. Truslen belaster forholdet mellem de praktiserende læger og sygesikringens forhandlingsudvalg meget, og den må derfor, som jeg sagde før, fjernes ved, at et folketingsflertal i dag gentager det nej, som man hidtil har sagt til en sådan betaling.

Den socialdemokratiske gruppe har overvejet en række forskellige forslag. Vi har drøftet, om vi skulle foreslå en anden form for overenskomst for lægerne, f.eks. en fast betaling, som man har det i Københavns og Frederiksberg kommuner, eller en form for fast ansættelse, som vi kender det andre steder fra. Vi anser det ikke for at være realistisk at arbejde med sådanne forslag i den nuværende situation. De tager tid, kræver overvejelser, og det tillader tiden ikke. Vi mener, det er helt afgørende, at konflikten standses hurtigt. Vi mener også, at det må ske på en sådan måde, at der gives tid til og mulighed for drøftelser, hvor de to parter inden for forsvarlige økonomiske rammer og inden for de gældende love og regler kan